

[Inger Lise Petersen.]

bud, som kan forhindre, at deres børn må anbringes uden for hjemmet. Denne mulighed synes nu at blive udelukket. Afgørelsen kan derimod også opfattes således, at rammerne for de tilskudsmuligheder, som gives i henhold til særforborgens regler, og som hidtil udelukkende har kunnet ydes, såfremt der har været tale om merudgifter forbundet med pasning af barnet, nu skal udvides tilsvarende de rammer, som findes i lov om børne- og ungdomsforborgens § 27, stk. 2, nr. 5.

Socialminister *Eva Gredals* svar (19. september 1973):

Ifølge afgørelsen kan særforborgens hjælpeforanstaltninger for børn under vedvarende tilsyn fra særforborg ikke suppleres med hjælp efter forborgslovens § 73 eller hjælp i henhold til reglerne i lov om børne- og ungdomsforborg.

I sin begrundelse har fru Inger Lise Petersen bl. a. anført, at denne afgørelse kan medføre, at et barn under særforborg ikke længere vil kunne modtage de hjælpeforanstaltninger, som et barn uden for særforborg har ret til.

Hertil vil jeg gerne sige, at reglerne i lov om offentlig forborg om hjælp til dækning af merudgifterne ved forborgelsen af et handicappet barn i hjemmet i princippet er de samme, hvad enten det drejer sig om hjælp efter lovens § 70, stk. 1 a (særforborgsbestemmelsen), eller § 73 (handicappede uden for særforborg). Som følge heraf bør behovet for hjælp til børn under særforborg afhjælpes via særforborgsbestemmelsen, således at der ikke ydes supplerende hjælp efter forborgslovens § 73.

Socialministeriet er imidlertid opmærksom på, at praksis efter de to nævnte bestemmelser i forborgsloven i et vist omfang har udviklet sig forskelligt, og spørgsmålet om harmonisering af retningslinierne for administrationen af bestemmelserne har derfor allerede gennem nogen tid været genstand for overvejelser, og disse overvejelser vil blive fremskyndet.

Hvad angår forholdet til børne- og ungdomsforborg, er det sådan, at lov om børne- og ungdomsforborg giver en videregående adgang — i al fald i en tidsbegrænset

periode — til at iværksætte hjælpeforanstaltninger, hvortil kommer, at børne- og ungdomsforborg i øvrigt efter sin funktion er supplerende i forhold til andre sociale ordninger. På denne baggrund kan det ikke udelukkes, at der i ganske særlige tilfælde vil kunne ydes supplerende hjælp efter børneforborgsloven til familier med børn, der i øvrigt er omfattet af en af de ovenfor nævnte bestemmelser i forborgsloven.

Af *Inger Lise Petersen* til socialministeren (13. september 1973):

„Kan ministeren oplyse, hvornår der vil blive givet ensartede retningslinier for hjælp til familier med handicappede børn?“
(Spm. nr. 351).

Begrundelse.

Forældre, hvis børn ikke er registreret under særforborg, kan få erstatning for tabt arbejdsfortjeneste på grund af deres børns vedvarende plejebehov i hjemmet.

Forældre til et åndssvagt barn kan ikke få tilsvarende hjælp, men dette barn har dog et lige så stort behov for at blive passet af en af sine forældre som alle andre børn med handicap.

Socialminister *Eva Gredals* svar (19. september 1973):

I anledning af fru Inger Lise Petersens spørgsmål kan jeg oplyse, at der, såfremt forslaget til lov om social bistand vedtages i den foreliggende form, fra lovens ikrafttræden vil komme til at gælde ensartede retningslinier for ydelse af økonomisk støtte til personer, der i hjemmet forsørger et barn under 18 år med en vedvarende fysisk eller psykisk lidelse; jeg kan i denne forbindelse henvise til vedlagte genpart af socialministeriets besvarelse af spørgsmål 59 fra folketingets socialudvalg.

I tiden indtil bistandslovens ikrafttræden vil bestræbelserne på at harmonisere retningslinierne for ydelse af hjælp efter forborgslovens § 70, stk. 1 a, og § 73 blive fortsat og intensiveret.

Bilag.

Spørgsmål 59 fra folketingets socialudvalg:
Hvorledes er samspillet — herunder i hense-